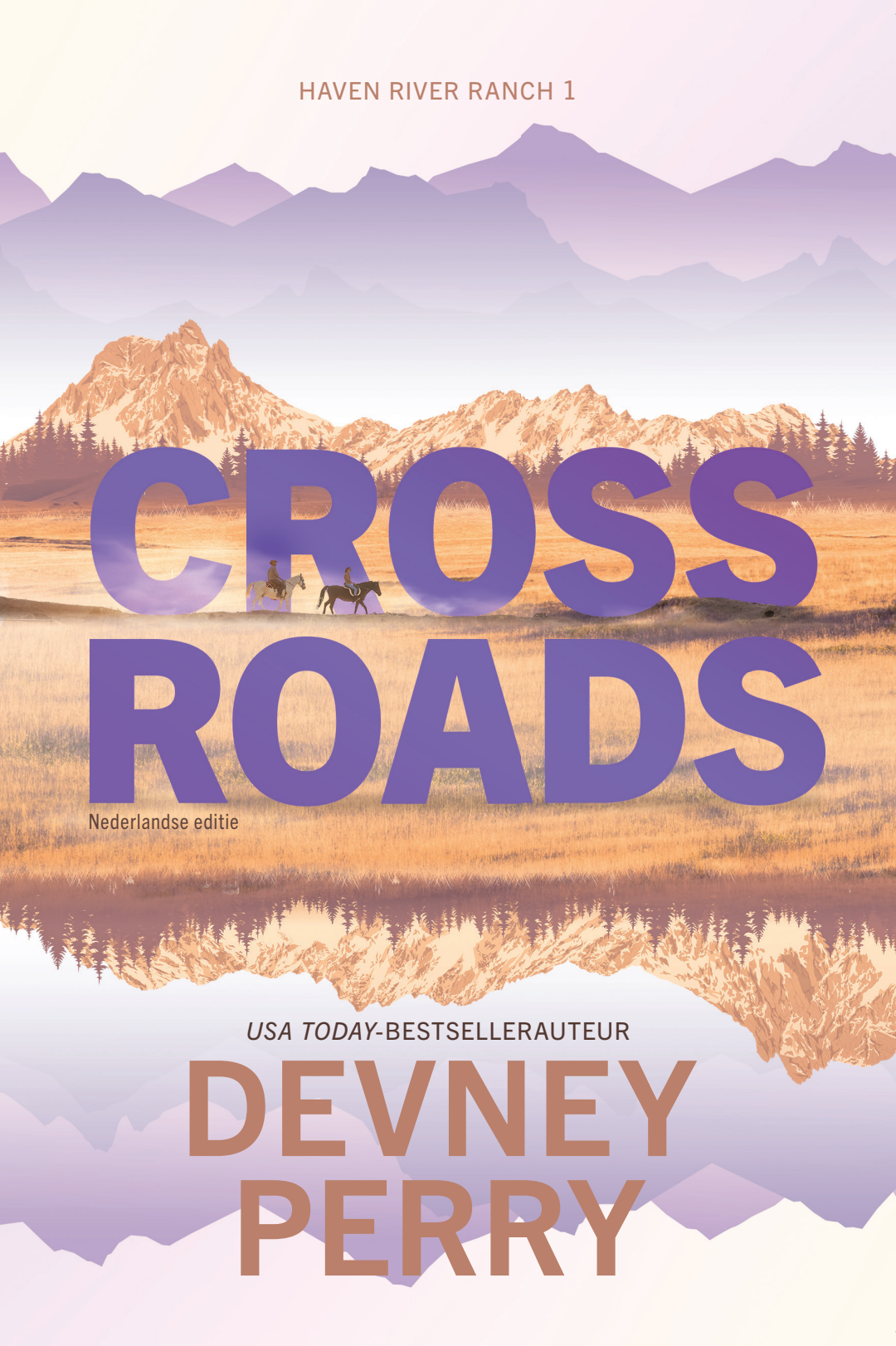

HAVEN RIVER RANCH 1

CROSS ROADS

Nederlandse editie

USA TODAY-BESTSELLERAUTEUR

DEVNEY
PERRY

Crossroads

1

INDYA

‘Dit is de voicemail van Grant Keller. Spreek een bericht in en ik bel zo snel mogelijk terug. Bedankt.’

De piep die paps stem volgde weerklonk door mijn auto.

‘Hoi, pap. Ik wilde even laten weten dat ik ben aangekomen.’
Nou ja, bijna dan.

De afgelopen vier dagen was het gezoem van banden op asfalt mijn onverstoorbare metgezel geweest. Van Texas tot Montana. Er lagen eindeloze kilometers in mijn achteruitkijkspiegel, met nog maar dertig te gaan.

Maar ik was er nog niet klaar voor.

Ik had meer kilometers nodig.

‘Ik hou van je,’ zei ik, voordat ik het gesprek beëindigde.

De gps gaf aan dat ik de volgende afslag moest nemen. Eigenlijk was de navigatie overbodig. Ik had mijn bestemming slechts uit gewoonte ingetypt.

Ik was er al jaren niet geweest, maar ik wist de weg. En zodra ik de grindweg opreed zou de verbinding toch niets meer voorstellen.

Dat was een van paps favoriete dingen aan Montana. Het ene moment was je verbonden met de rest van de wereld en het volgende moment zou deze plek beslissen dat het tijd was om je apparaten weg te stoppen. Alsof Montana wist dat je niet genoeg

aandacht aan de schoonheid om je heen besteedde, omdat je te gefocust was op een scherm.

En het was prachtig. Werkelijk adembenemend.

Groene velden strekten zich uit tot aan de met hoge bomen bedekte heuvels. Daarachter lagen indigo gekleurde bergen waarvan de toppen waren gehuld in eeuwige sneeuw.

Ik had een brok in mijn keel toen ik de top van een heuvel bereikte en er een bord in zicht kwam.

CRAZY MOUNTAIN CATTLE RESORT

Zowel de letters als de pijl eronder waren vervaagd en van een afstand bijna niet te lezen. De witte verf was afgebladderd door te veel hete zomers en koude winters.

Wat als ik gewoon omkeerde? Big Timber lag drie kwartier rijden van de ranch. Het stadje had meer bars dan stoplichten, maar er was een mooi hotel. Ik zou daar een kamer kunnen boeken en ver van het Haven-landgoed kunnen blijven.

Of ik zou door kunnen rijden. Wat als ik gewoon bleef rijden? Verder en verder en verder.

Het zou zo makkelijk zijn om de afslag niet te nemen. Ik zou op de snelweg kunnen blijven en erachter kunnen komen welke stad hierna komt. In al die jaren dat ik Montana had bezocht, was ik nooit voorbij dit bord gereden. De ranch was altijd de eindbestemming geweest.

En deze keer zou het niet anders zijn.

Ik dwong mezelf om mijn voet van het gaspedaal te halen en naar de rem te bewegen.

Mijn zenuwen gierden door mijn lichaam terwijl ik snelheid minderde, en zodra mijn wielen het grind raakten, viel de brok in mijn keel naar mijn maag.

De duizenden kilometers die ik deze week had afgelegd had-

den mij de kans gegeven om veel na te denken over wat ik zou gaan doen en zeggen, maar elk idee, elke voorbereide toespraak verdween uit mijn hoofd zoals het zand dat achter mij opsteeg en door de wind werd meegenomen.

Was dit gekkenwerk? Had ik me te veel laten beïnvloeden door mijn vaders liefde voor de ranch? De kans dat de Havens mij met open armen zouden ontvangen was heel klein.

Zeker als het om West ging.

Alleen al door aan zijn naam te denken kreeg ik het gevoel dat mijn hart werd samengeknepen. Zou hij mij dit kwalijk nemen? Waarschijnlijk.

Herinneringen aan vakanties in Montana kwamen naar boven en begonnen zich in een lus af te spelen. Kampvuren en s'mores toen ik acht was. Wilde bloemen plukken toen ik negen was. Papieren vliegtuigjes op mijn elfde. Een gebroken hart op mijn drieëntwintigste.

Wat deed ik hier in vredesnaam?

Dit was een klus voor pap, niet voor mij. Voor elk beetje angst dat ik voelde zou hij twee keer zoveel opwindning voelen. Het was juni. Hij hield van Montana in juni, volgens hem kon je in juni op geen betere plek zijn. Hij zei altijd dat de Crazy Mountains – met hun trotse, grillige pieken – zijn zielsverwanten waren.

Hij was degene die hier zou moeten zijn. Hij was de juiste persoon voor deze klus. In plaats daarvan was ik degene die de kuilen in deze ellendige weg probeerde te ontwijken.

'Mijn god,' mompelde ik. Mijn tanden kletterden in mijn schedel terwijl ik over de hobbelige weg rolde.

Wanneer hadden ze deze weg voor het laatst onder handen genomen? Ik vertraagde mijn Land Rover Defender tot een slak-kengang en stuurde van links naar rechts, op zoek naar een vlak stuk weg. Dat was er niet, dus krulde ik mijn handen steviger om het stuur en zette door.

Richting de bergen.

Richting de ranch.

De weg slingerde langs bomen en volgde de helling van het land, over heuvels en door rivierbeddingen, tot het de Haven-rivier bereikte.

Vanaf dat punt volgde de weg het heldere, koude water. De rivier was zo ondiep dat je er niets meer dan een fietsband op kon laten drijven, maar hij was perfect voor vliegvissen.

Ik noteerde in gedachten dat ik de lijst met activiteiten op de website van de ranch moest controleren. Ik kon me niet herinneren dat ik vissen op de lijst had gezien – misschien hadden ze besloten dat niet langer aan te bieden.

Een boog over de weg markeerde het punt waar het landgoed van de Havens begon. De boomstammen waar de boog uit bestond zagen er net zo verweerd uit als het bord langs de snelweg. Ergens in de afgelopen vier jaar waren de bruine basten gaan scheuren en was het grijs eronder zichtbaar geworden.

De boomstammen zagen er net zo moe uit als ik me voelde. Ze zouden verstevigd moeten worden. Ik zette het op mijn to-dolijst, net als het plegen van een telefoontje aan de diensten die verantwoordelijk zijn voor het wegonderhoud.

Aan weerszijden van de weg graasden zwarte koeien in de velden. De hekken die ze van de weg hielden waren gemaakt van groene, stalen palen en strak prikkeldraad.

De hekken verkeerden in uitstekende staat. Dat was geen verrassing. West had zijn prioriteiten heel helder als het op het resort aankwam.

Hij zou zonder twijfel een gast uit zijn bed schoppen als een van zijn koeien een kamer nodig had.

De Defender rammelde over een veerooster die de ranch van het resort scheidde.

De eerste blokhut die ik passeerde zag er eenzaam uit. Leeg. Het

gras rond de veranda was overwoekerd en net als bij de boog over de weg kon de verflaag wel een opfrisbeurt gebruiken. De tweede hut zag er ongeveer hetzelfde uit.

Het opknappen van deze blokhutten zette ik ook op mijn lijst. Een lijst die met de seonde leek te groeien. Misschien waren het gewoon die twee hutten. Misschien verkeerde de rest in betere staat.

Mijn hart zakte me in de schoenen toen ik de derde blokhut bereikte en deze er nog erger uitzag dan de eerste twee. Een van de goten was naar beneden gevallen en hing als een slappe noedel van het dak. De bloembedden werden compleet overgenomen door hoge distels.

Die drie hutten waren de oudste en kleinste op de ranch. Ze hadden altijd al een beetje een verouderde uitstraling gehad. Maar dit was het eerste wat gasten zagen. Als ik een gast was, zou ik overwegen om mijn boeking op het laatste moment te annuleren.

Het had er niet altijd zo uitgezien, toch? Had mijn geheugen me in de steek gelaten? Op dit punt van de vakantie zou pap trillen van opwinding om hier eindelijk te zijn. Mam en ik zouden net zo opgetogen zijn.

Had onze opwinding de realiteit verbloedemd? Het er allemaal beter uit laten zien? Mooier?

Vandaag was er geen opwinding. Tegenzin vulde mijn maag als honderdduizend bakstenen.

Ik zuchtte van opluchting toen ik de volgende blokhut passeerde. Hij stond iets afgezonderd van de eerste drie en ik kon geen zichtbare problemen ontdekken. Er hing zelfs een bloembak met paarse en roze petunia's aan het hek rondom de veranda.

Daarna volgde de grootste van de chalets. Ik wierp er een snelle blik op, maar stond mezelf niet toe hem verder te bestuderen. Nog niet.

Ik was er nog niet klaar voor om die blokhut onder ogen te zien. Dus hield ik mijn ogen strak op de lodge en zijn rode tinnen dak

gericht. Zenuwen zwermden als wespen in mijn buik. Ze staken en zoemden terwijl ik het terrein opreed.

De lodge zag er verlaten uit. Op de parkeerplaats stonden slechts twee andere voertuigen geparkeerd. Toen ik mijn deur opendeed, werd ik alleen door het gezang van vogels en het geritsel van bladeren begroet. Geen gelach. Geen geklets.

Waar waren alle gasten?

Ik draaide langzaam een rondje en nam het allemaal in me op. Het was misschien wat verwaarloosd. Het was misschien wat stil. Maar de botten van het resort waren hetzelfde, en met hen kwam een stortvloed aan herinneringen. Zachte herinneringen die mijn energie opslokten. Scherpe herinneringen die sneden en scheurden.

Ik drukte mijn handpalm tegen mijn borst en wreef de pijn weg.

Ik kon dit niet aan. Ik kon hier niet blijven. Ik kon hier niet wonen. Wat dacht ik wel niet?

Tijdelijk. Dit was tijdelijk. Ik had deze keuze gemaakt. Ik had deze deal gesloten.

Ik kon nu niet meer terug.

Dus liep ik naar de lodge. Mijn hielen bleven af en toe vastzitten in de modder terwijl ik de parkeerplaats overstak, en de wind trok aan mijn blouse en broek. Een blonde krul ontsnapte uit de knot waarin ik mijn haar die ochtend had vastgezet.

De trap naar de voordeur had maar vijf treden, maar mijn benen begonnen met elke stap zwaarder aan te voelen. Hoe vaak was ik deze trap al opgerend? Hoe vaak had ik me de lobby in gestort, stralend van het lachen, dolgelukkig, gewoon omdat ik... hier was.

Het kostte al mijn kracht om die laatste trede te beklimmen.

Vanaf het moment dat ik naar binnen stapte zou alles anders zijn. Ik zou dit niet meer ongedaan kunnen maken.

Maar ik kon niet terug, ik kon niet naar huis.

Er was geen huis om naar terug te keren.

Ik haalde diep adem en liep naar de deur. Ondertussen voegde ik steeds meer dingen toe aan mijn to-dolijstje.

De veranda moest worden geveegd en schoongemaakt met een hogedrukreiniger. Er moesten stoelen komen, een plek waar mensen van het uitzicht konden genieten. Schommelstoelen zouden het beste zijn, in het rood, dezelfde kleur als het dak. De voordeur zou er misschien ook mooi uitzien met een lik rode verf.

Misschien zou ik dat de kenmerkende kleur maken.

Dieprood, als bloed.

Want Crazy Mountain Cattle Resort zou me bloed gaan kosten. Het zou me zweet gaan kosten.

Ik had het al meer dan genoeg tranen gegeven.

Boven de deur hing een houten bord waarin de naam van het resort was gebeiteld.

CRAZY MOUNTAIN CATTLE RESORT

O, god. Wat een vreselijke naam. Hoe had ik me dat nooit eerder gerealiseerd? Het klonk als een toevluchtsoord voor vee. Een plek om je koe mee naartoe te nemen voor een verwenweekendje.

Ik had een betere naam in gedachten. Het veranderen van de naam zou vast een enorme ruzie veroorzaken. De eerste van velen, ongetwijfeld. Het zou me niets verbazen als ik binnen een uur iemand kwaad maakte.

De deur kraakte toen ik aan het handvat trok. De scharnieren konden duidelijk wel een paar druppeltjes olie gebruiken. De overweldigende geur van vanille begroette me toen ik de lobby binnenstapte.

Er was niemand bij de receptie, dus drukte ik op de zilveren bel. Terwijl hij rinkelde, leunde ik richting de brandende kaars naast een rek met brochures en blies ik hem uit.

Vanaf nu zouden er geen goedkope kaarsen meer gekocht worden.

De lobby voelde kleiner aan dan ik me herinnerde. Had het

er altijd zo oud uitgezien? Had het er vroeger niet... lichter en stralender uitgezien?

Misschien was het helemaal niet zo anders. Misschien lag het gewoon aan mijn mentaliteit.

Mijn positieve, vrolijke mentaliteit had de afgelopen vier jaar nogal wat te verduren gehad.

Nou, de lobby had tenminste een rustieke charme. Hij had alleen meer licht nodig. De houten lambrisering was donker en het enige licht kwam van een kroonluchter in de vorm van een gewei waarvan de lampen te klein en te geel waren.

Waar was de receptionist? Ik drukte opnieuw op de bel.

‘Ik kom eraan!’ schreeuwde iemand. Het duurde nog minstens een minuut voordat er een jonge vrouw tevoorschijn kwam, haar gezicht omlijst door een zwarte bob. ‘Hoi. Wat kan ik voor u betekenen?’

Ik glimlachte terug en las het naamplaatje dat op haar marineblauwe polo was gespeld. ‘Hoi, Deb. Ik ben Indya Keller.’

‘Welkom bij Crazy Mountain Cattle.’

Crazy. Mountain. Cattle.

Ik kromp licht ineen. Die naam moest echt zo snel mogelijk veranderd worden.

Deb rommelde door een aantal papieren achter de toonbank. Waarschijnlijk zocht ze naar iets waar mijn naam op stond. Had ze geen computer of iPad? Deden ze alles nog met papier? Toen ze niets kon vinden, keek ze verward weer naar mij op. ‘Eh... heeft u een reservering?’

‘Nee, ik ben op zoek naar Curtis.’

‘O.’ Ze ontspande zich. ‘Ik zag hem net in de keuken. Ik zal hem opsporen en laten weten dat u er bent, mevrouw...?’

‘Keller. Indya Keller.’

‘Oké. Excuses.’ Ze fronste overdreven. ‘Ik ben slecht met namen. Ik ben zo terug.’

Terwijl Deb haastig de gang in liep, liet ik me tegen de toonbank aan zakken en kneep ik met mijn vingers in mijn neusbrug. Toen keek ik op mijn horloge. Halfvijf. Het was nog vroeg. En de echte ellende was nog niet eens begonnen.

Deb kwam negen minuten later weer terug, buiten adem en met rode wangen. 'Curtis komt eraan. Sorry. Hij was weggeglipt, dus ik ben helemaal tot aan de schuur achter hem aan gelopen.'

'Geen probleem. Als ik dan toch moet wachten, zou ik ondertussen een kamer kunnen krijgen?'

'O. Eh...' Ze knipperde met haar ogen, opende toen een lade en haalde er een laptop uit. Daar was-ie dan. 'Ja, natuurlijk. Hier in de lodge? Of wilt u een chalet?'

'De lodge, alstublieft.' Ik kon later wel een chalet veroveren. Eerst moesten er een aantal discussies gevoerd worden.

Deb had net al mijn gegevens genoteerd toen er iemand luidruchtig zijn keel schraapte.

Curtis kwam de lobby in. Hij droeg vuile laarzen, een oude spijkerbroek en een vervaagd groen overhemd met parelmoeren drukknopen. Zijn haar had meer weg van zout dan peper en de fijne lijntjes op zijn gezicht waren in diepe rimpels veranderd. Hij zag er mager uit. Moe. En hij liep mank. Waarom liep hij mank?

De afgelopen vier jaar waren duidelijk zwaar geweest voor Curtis. Hij was niet alleen. Het was misschien niet zo makkelijk van mijn gezicht te lezen als van het zijne, maar hij was niet de enige die uitgeput was.

'Hallo, Curtis.'

'Indya.' Zijn ogen verzachtten een fractie van een seconde, alsof hij een oude vriend zag. Toen leek hij zich te herinneren waarom ik hier was en verdween die zachtaardigheid. Hij tuitte zijn lippen en knikte naar de gang. 'Kom maar mee naar het kantoor. Deb, geef mevrouw Keller een kamer. Gratis.'

'Al mee bezig.' Ze salueerde overdreven en ging aan het werk.

Haar nagels kletterden over het toetsenbord terwijl ze typte.

Hij zou geen kamers gratis weg moeten geven, zelfs niet aan mij. Maar ik hield mijn mond en volgde hem terwijl hij door de gang strompelde.

Het was eeuwen geleden dat ik voor het laatst in dit deel van de lodge was geweest. Ik kon het niet laten om bij elke open deur naar binnen te gluren. Een badkamer die schoongemaakt moest worden. Een klein kantoor waarin alle oppervlakken verscholen gingen onder een dikke laag stof. Een opslagruimte waarin het één grote puinhoop was.

Mijn takenlijst bleef groeien, en daarmee mijn hoofdpijn.

Curtis liep het kantoor aan het einde van de gang in – een hoek-kantoor – en deed het licht aan. De lucht was muffig. Stofdeeltjes vingen het licht dat door het raam viel. De kamer was niet groot, maar de ramen gaven de illusie van ruimtelijkheid. De ruiten toonden de weelderige groene weiden en de achterliggende bossen.

‘Neem plaats.’ Hij zwaaide met een hand naar het bureau van notenhout. ‘De jongens komen eraan. Ik zal nog een paar stoelen pakken. Kan ik iets te drinken voor je inschenken?’

‘Nee, dank je.’ Ik gaf hem een vriendelijke glimlach.

Hij liep weg zonder terug te lachen.

Mijn hart bonsde in mijn keel terwijl ik een hand legde op de directiestoel die netjes was aangeschoven. Het leer voelde koud en stijf aan toen ik ging zitten. De rug was te hard en de armleuningen waren bedekt met een strak plastic. Of dit was een gloednieuwe kantoorstoel, of het was lang geleden dat iemand hier voor het laatst had gezeten.

Gezien de reden voor mijn komst, waarschijnlijk het laatste.

Het voelde niet goed om achter dit bureau te zitten. Het voelde niet goed om in deze kamer te zijn.

Het voelde niet goed om in Montana te zijn.

Curtis keerde terug met drie klapstoelen onder zijn armen. Hij

klapte ze open en smeed ze nagenoeg op de grond. Stuk voor stuk landden ze met een harde klap die me naar achteren deed deinzen.

Drie stoelen. Voor drie Havens.

Aan de verkeerde kant van het bureau.

‘Ik zal... eh...’ Hij haalde een hand door zijn haar, waardoor het overeind ging staan. Toen verliet hij de kamer zonder zijn zin af te maken.

De ongemakkelijkheid was geen verrassing. Het zou alleen maar erger worden.

De knoop in mijn maag groeide terwijl ik wachtte, mijn ogen strak op het stoffige bureau gericht. Als ik om me heen zou kijken, zou ik waarschijnlijk alleen maar meer dingen aan mijn to-dolijst toevoegen, en die was al veel te lang.

Pap zou hier moeten zijn, niet ik. Hij zou weten wat hij moest zeggen om de spanning te breken. Hij zou weten hoe hij dit minder hard kon laten aankomen.

Curtis kwam terug met vier flesjes water. Hij zette ze op het bureau, pakte er zelf een en nam toen plaats op de klapstoel die het verst van de deur stond.

‘Dank je.’ Ik pakte een flesje, draaide de dop eraf en nam een kleine slok.

Hij weigerde me aan te kijken. Hij staarde naar het flesje in zijn handen. Hij inspecteerde zijn versleten laarzen. Hij keek naar het raam, staarde zwijgend in de verte.

De stilte was net zo oncomfortabel als mijn stoel.

‘De jongens weten hier niets van.’ Curtis’ bekentenis was niet meer dan een gemompel, maar hij had het net zo goed in mijn oor kunnen brullen.

‘W-Wat?’

‘Ik wist niet hoe ik het ze moest vertellen.’

Mijn mond viel open. ‘Dus heb je ze maar niets verteld?’

Hij schudde zijn hoofd.

SOMS KRIJGT EERSTE LIEFDE EEN TWEDE KANS

Indya ontmoette West toen ze acht jaar oud was. Jarenlang brachten ze hun zomers samen door op de ranch van zijn familie in Montana. Wes was niet alleen haar beste vriend, maar ook degene die haar hart stal. Maar toen Indya drieëntwintig was, dreef het leven hen uit elkaar...

Nu, jaren later, keert Indya terug naar de Haven River Ranch. Niet als gast, maar als de nieuwe eigenaar. West heeft liever dat ze zo snel mogelijk weer vertrekt, maar hij kan niet ontkennen dat Indya misschien wel de enige is die de ranch van een faillissement kan redden. Ze moeten samenwerken, terwijl oude herinneringen en nieuwe geheimen bovenkomen. Kunnen Indya en West hun pijnlijke verleden achter zich laten of zullen ze definitief afscheid van elkaar nemen?

DEVNEY PERRY is de internationale bestsellerauteur van meer dan vijftig romanceboeken. Ze is geboren en getogen in de staat Montana – waar *Crossroads* zich ook afspeelt – en woont nu in Washington met haar familie. *Crossroads* is het eerste deel van haar Haven River Ranch-serie, een steamy cowboyromanceserie.

Z&K

ISBN 9789020557930 NUR 302

9 789020 557930

www.zomerenkeuning.nl